

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie T. W.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 czerwca 2024 r.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z 21 grudnia 2023 r., sygn. VI Ka 765/23

uchylający wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie

z 5 kwietnia 2022 r., sygn. III K 713/21

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539 e § 2 k.p.k.

postanowił

1. oddalić skargę;
2. kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżonego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 kwietnia 2022 r., Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie w sprawie o sygn. akt. III K 713/21 uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia.

Na skutek apelacji wniesionej przez oskarżycielkę posiłkową i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, wyrokiem z 21 grudnia 2023 r., Sąd Okręgowy Warszawa-

Praga w Warszawie uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Skargę na powyższy wyrok wniósł obrońca oskarżanego i zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie:

1. art. 437 § 1 i 2 k.p.k. poprzez nieutrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z 5 kwietnia 2022 r., sygn. akt III K 713/21, a uchylenie go i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w sytuacji, w której nie zaistniały przesłanki stypizowane w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k., nie zaistniała również konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, a w związku z tym nieuwzględnienie, iż sąd I instancji prawidłowo uniewinnił oskarżonego od czynów stawianych mu w akcie oskarżenia, gdyż w sprawie brak było dowodów mogących potwierdzić czyny mu w akcie oskarżenia zarzucane;
2. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 437 k.p.k. w zw. z art. 454 k.p.k. przez oparcie rozstrzygnięcia na potrzebie „ponownej oceny dowodów”, która nie jest podstawą wydania orzeczenia kasatoryjnego - co nie było uzasadnione i co narazi na szwank prawo oskarżonego do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie, a w związku z tym pominięcie zasad wyrażonych w art. 4 k.p.k., w art. 5 § 1 i 2 k.p.k., w art. 7 k.p.k. polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, jego wybiórczą i jednostronną analizę, w odniesieniu do zarzucanych aktem oskarżenia czynów poprzez bezpodstawne i nieumotywowane w treści uzasadnienia wyroku, uwzględnienie zarzutów apelującego oraz naruszenia prawa procesowego w sytuacji, w której podniesione zarzuty w kontekście zgromadzonego materiału dowodowego nie odnajdują odzwierciedlenia w sposobie procedowania sądu I instancji, nie odpowiadają również zasadom logiki i doświadczenia życiowego bowiem istniejące w sprawie wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego oraz stosuje się zasadę *in dubio pro reo* - powiązaną z zasadą domniemania niewinności.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy właściwemu sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Odpowiedź na powyższą skargę złożył pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, który pozostawił rozstrzygnięcie do uznania sądu.

Sąd Najwyższy zważył co następuje

Wywiedziona przez obrońcę skarga nie zawierała argumentacji mogącej skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku.

Na podstawie art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Kognicja Sądu Najwyższego w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi obejmuje badanie czy w danej sprawie, na etapie postępowania przed sądem pierwszej lub drugiej instancji, zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza (art. 439 § 1 k.p.k.) albo czy sąd odwoławczy zasadnie uznał, że ma miejsce wypadek wskazany w art. 454 k.p.k. czy też konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Autor skargi wywodzi, iż podstawą wydania wyroku o charakterze kasatoryjnym nie była żadna ze wskazanych w ww. przepisie przesłanek. Nie można się jednak zgodzić z przedstawionym przez skarżącego stanowiskiem. Z treści uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wynika bowiem, że sąd ten wydając wyrok objęty skargą wskazał na konieczność powtórzenia w całości postępowania dowodowego. Sąd odwoławczy wskazał również, iż orzeczenie sądu *a quo* dotknięte jest tego typu wadliwościami, które uniemożliwiają dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia. Analiza akt przedmiotowej sprawy prowadzi do wniosku, że powyższa konstatacja sądu odwoławczego jest prawidłowa, a rozstrzygnięcie nie narusza przepisu art. 539a § 3 k.p.k., statuującego podstawy wydania wyroku kasatoryjnego.

Niezasadny okazał się również zarzut z pkt 2 skargi, którego treść stanowi *de facto* polemikę z oceną dowodów przedstawioną przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie. Taki zabieg nie może jednak okazać się skuteczny, skoro jak wskazano wyżej zadaniem Sądu Najwyższego nie jest ponowna ocena

dowodów ani kontrola merytoryczna wydanego wyroku przez sąd odwoławczy, lecz wyłącznie kontrola tego, czy uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji nastąpiło z powodów wskazanych w art. 437 k.p.k.

W konsekwencji uznać należało, że nie doszło do obrazy powołanych w skardze przepisów, wobec czego - nie znajdując również podstaw do orzekania poza granicami skargi - Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu (art. 539e § 2 k.p.k.), obciążając oskarżonego kosztami postępowania skargowego.

[PGW]

[ms]